

къвъ; осѣщамъ че сърцето ми приема участие въ тогози челоуѣка безъ да знаѣжъ защо. Той ма не прие добръ; едва ма удостон да ма чуе и да ми отговори: но азъ не мож да му не желаѣжъ отърване отъ злинытъ му.“

Менторъ засмѣнъ му отговори: „Ето на какво служжтъ бѣдствіята на живота; тѣ правѣжтъ владѣтелитъ умѣренны и чувствителны на чуждытъ злины. Когато тѣ не сж вкусили осѣнъ сладостната чаша на благополучіята, тѣ мьелѣжтъ себеси равны съ боговетѣ, и искатъ щото и горытъ да са изравнѣжтъ за тѣхно удоволствие; не считатъ челоуѣцытъ за нищо и искатъ да си играѣжтъ съ сичката природа. Когато чуватъ да говорѣжтъ за страданія, тѣ не познаватъ що сж тѣ; виждатъ имъ са като сънъ защото не познаватъ разликата на доброто отъ злото. Само злополучіето може да ги направи челоуѣколюбивы, и да преобърне каменното сърце въ челоуѣческо: тогасъ тѣ осѣщатъ че сж челоуѣцы. Ако прочее единъ непознатъ вамъ челоуѣкъ покъртя съжелѣніето ви защото са скита и той като васъ по туй крайморіе, колко повече вый трѣба да съчувствувате на итакійскыя народъ, когато го видите единъ день да страдае; този народъ който боговетѣ ще ви повѣрѣжтъ както са повѣрѣява стадо на пастыръ, и който ще бжде може бы злочестъ чрезъ вашето славолубіе, роскошество, или неблагоразуміе! защото народытъ страдаѣжтъ собствено отъ погрѣшкытъ на царьетѣ си, които сж длѣжны да бдѣжтъ да ги отърватъ отъ бѣдствіята.“

Когато Менторъ говоряше тѣй, Телѣмахъ бѣ потѣнжлъ въ скърбъ и въ неприятны чувствованія; найподиръ той му отговори нѣколко смутенъ: „Ако сичкытъ тѣзи работы сж истинны, тогасъ положеніето на единъ царъ е доста плачевно. Той е робъ на сичкытъ онѣзи които по видимому управя: той е роденъ за тѣхъ, принадлежи съвършенно тѣмъ и е обремененъ съ сичкытъ имъ нужды; той е челоуѣкъ на народа и сѣкиму частно, принуденъ е да са докарва на слабоститѣ имъ, да ги съвѣтова като баща, да ги направи умны и благополучны. Властьта която на видъ има не е собствено негова; той не може нищо да направи ни за своя слава, ни за своя угода, защото властьта му